FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GEORGES COSMAS

fremsat den 10. juni 1999 *

I — Indledning

1. I den foreliggende sag har Kammarrätten i Stockholm (Sverige) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) anmodet Domstolen om at besvare et præjudicielt spørgsmål. Spørgsmålet vedrører fortolkningen af visse bestemmelser i Rådets forordning (EF) nr. 3295/94 af 22. december 1994 om foranstaltninger med henblik på at forbyde overgang til fri omsætning, udførsel, genudførsel og henførsel under en suspensionsprocedure af varemærkeforfalskede og piratkopierede varer [1].

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

2. Selskabet Adidas (herefter »Adidas«) har i Sverige varemærkerettighederne til forskellige sportsartikler og -beklædning. Efter at have gennemført en kontrol besluttede Tullmyndigheten Arlanda den 16. februar 1998 at suspendere frigivelsen af visse varer til fri omsætning, idet toldmyndigheden fandt, at der var tale om varemærkeforfalskede varer, og den underrettede samtidig Adidas som mærkeindehaver. En repræsentant for Adidas undersøgte varerne og konstaterede, at der var tale om varemærkeforfalskede varer.

3. Herefter anmodede Adidas (i medfør af forordning nr. 3295/94) den nationale kompetente toldmyndighed om at gribe ind i henhold til artikel 3 i den nævnte forordning for at opnå, at varerne ikke overgik til fri omsætning. Generaltullstyrelsen imødekom anmodningen den 17. februar 1998. I henhold til forordning nr. 3295/94 kunne de omtvistede varer følgelig tilbageholdes indtil den 17. marts 1998. Efter denne dato fandt Styrelsen, at den nationale toldmyndighed ikke længere lovligt kunne tilbageholde varerne, da Adidas — som ikke havde gjort brug af den mulighed, selskabet havde i henhold til artikel 6 i forordning nr. 3295/94 — ikke havde anlagt sag ved domstolene.

4. Idet Adidas ikke var bekendt med, hvem klarereren eller modtageren af varerne var, og således ikke var i stand til at indlede en retssag mod disse, anmodede selskabet toldmyndighederne om at få oplyst disses

* Originalsprog: græsk.

1 — EFT L 341, s. 8.

navn, idet det påberåbte sig artikel 6 i forordning nr. 3295/94. Anmodningen blev ikke imødekommet, fordi den blev anset for at stride imod bestemmelserne i den nationale lovgivning om beskyttelse af oplysninger. I medfør af disse bestemmelser må de pågældende oplysninger ikke meddeles.

5. Adidas indbragte herefter Tullmyndigheten Arlanda's beslutning om at afslå at oplyse varemodtagerens navn for Kammarrätten i Stockholm. Adidas påstod, at dette afslag, selv om det havde hjemmel i national ret, medførte, at forordning nr. 3295/94 i praksis ikke var anvendelig, og at det ikke var i overensstemmelse med fællesskabsretten.

III — Det præjudicielle spørgsmål

6. For at kunne afgøre, hvorvidt de omtvistede nationale bestemmelser vedrørende beskyttelse af oplysninger er i overensstemmelse med fællesskabsretten, har Kammarrätten i Stockholm fundet det nødvendigt at anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om at besvare et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af forordning nr. 3295/94. Den forelæggende ret har særligt gjort opmærksom på den bestemmelse i forordningen, der forpligter de nationale toldmyndigheder til at udlevere navnet på klarereren og/eller modtageren af varerne til mærkeindehaveren, når det er konstateret, at varerne er forfalskede. Den nationale ret har stillet følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er Rådets forordning (EF) nr. 3295/94 til hinder for nationale retsregler, hvorefter navnet på klarerere eller modtagere af importerede varer, som efter varemærkeindehavernes opfattelse er forfalskede, ikke må udleveres til varemærkeindehaverne?«

IV — Den relevante fællesskabslovgivning

7. Ifølge artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning nr. 3295/94 fastsætter forordningen betingelserne for, at toldmyndighederne kan gribe ind, »når varer, der mistænkes for at være varemærkeforfalskede eller piratkopierede

— angives til fri omsætning, udførsel eller genudførsel

— opdages i forbindelse med kontrol af varer, der er under suspensionsprocedure, jf. artikel 84, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om [indførelse af

en] EF-toldkodeks, eller genudføres mod, at der gives meddelelse«.

8. Effektiviteten af ordningen til bekæmpelse af handel med forfalskede varer, som indføres ved fællesskabsforordningen, afhænger i vidt omfang af den interesse, som mærkeindehaveren viser med hensyn til at forsvare sine retlige interesser. Mærkeindehaveren skal anmode om, at der iværksættes foranstaltninger vedrørende de varer, der krænker hans rettigheder. Artikel 3, stk. 1, i forordning 3295/94 har følgende ordlyd: »I hver medlemsstat kan en rettighedsindehaver indgive skriftlig anmodning til den kompetente toldmyndighed om indgriben, såfremt varerne befinder sig i en af de i artikel 1, stk. 1, litra a), omhandlede situationer.«

9. Artikel 4 i forordning nr. 3295/94 indeholder følgende bestemmelser, der har til formål at gøre mærkeindehaverens forpligtelser lettere: »Når en toldmyndighed ved en kontrol, der er led i en af de i artikel 1, stk. 1, litra a), nævnte procedurer, inden en anmodning fra rettighedsindehaveren er indleveret eller imødekommet, helt klart kan konstatere, at varen er varemærkeforfalsket eller piratkopieret, kan toldmyndigheden, hvis den ved, hvem rettighedsindehaveren er, i henhold til gældende bestemmelser i den berørte medlemsstat, underrette vedkommende om risikoen for lovovertrædelse. I så fald er toldmyndigheden bemyndiget til at suspendere frigivelsen af varen eller tage den i bevaring i tre arbejdsdage for at give rettighedsindehaveren mulighed for at indgive en anmodning om indgriben i henhold til artikel 3.«

10. Ifølge artikel 5 i forordning nr. 3295/92 »[meddeles] afgørelsen om at imødekomme en rettighedsindehavers anmodning... straks de toldmyndigheder i den pågældende medlemsstat, som vil kunne blive berørt i forbindelse med de i anmodningen omhandlede varer, der mistænkes for at være varemærkeforfalskede eller piratkopierede«. Afgørelsen, der imødekommer rettighedsindehaverens anmodning, afslutter procedurens første fase. Den videre procedure er omhandlet i bestemmelserne i den omtvistede forordnings kapitel IV, som har titlen: »Betingelserne for indgriben fra toldmyndighederne og den myndighed, der er kompetent til at træffe afgørelse vedrørende sagens realitet.«

11. Artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 3295/94 har følgende ordlyd: »Når en toldmyndighed, der i henhold til artikel 5 er underrettet om en afgørelse, der imødekommer rettighedsindehaverens anmodning, konstaterer, eventuelt efter at have rådført sig med ansøgeren, at varer, som befinder sig i en af de i artikel 1, stk. 1, litra a), nævnte situationer, svarer til den i ovennævnte afgørelse indeholdte beskrivelse af varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer, suspenderer den frigivelsen af varerne eller tager dem i bevaring.

Toldmyndigheden underretter straks den toldmyndighed, der har behandlet anmodningen i overensstemmelse med artikel 3. Førstnævnte toldmyndighed eller den toldmyndighed, der har behandlet anmodningen, underretter straks klarereren og ansøgeren om denne indgriben. *I overensstemmelse med de nationale bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger, drifts- og forretningshemmeligheder samt tavshedspligt og forvaltningshemmelighed underretter førstnævnte toldmyndighed eller den toldmyndighed, der har behandlet anmodningen, på anmodning rettighedsindehaveren om klarererens navn og adresse, herunder modtagerens hvis dette er kendt, for at rettighedsindehaveren kan indbringe sagen for de myndigheder, der er kompetente til at træffe afgørelse vedrørende sagens realitet*[2]. Toldmyndigheden giver ansøgeren og andre personer, der er berørt af et af de i artikel 1, stk. 1, litra a), nævnte indgreb, mulighed for at besigtige de varer, hvis frigivelse er suspenderet eller som er taget i bevaring ...«

12. Artikel 7, stk. 1, i forordning 3295/94 bestemmer: »Hvis den i artikel 6, stk. 1, omhandlede toldmyndighed ikke inden ti arbejdsdage regnet fra meddelelsen om suspensionen af frigivelsen eller om, at varerne er taget i bevaring, er blevet underrettet om sagens forelæggelse for den myndighed, der har kompetence til at træffe afgørelse om sagens realitet i henhold til artikel 6, stk. 2, eller ikke har fået meddelelse om, at vedkommende myndighed har truffet retsbevarende foranstaltninger, frigives varerne, hvis alle toldformaliteter er opfyldt, og bevaringen frafaldes. Denne frist kan i særlige tilfælde forlænges med op til ti arbejdsdage.«

V — Den relevante nationale lovgivning

13. Kapitel 9, § 2, i sekretesslagen[3] (lov om fortrolighed) bestemmer, at reglen om fortrolighed finder anvendelse på oplysninger, der indhentes inden for rammerne af toldkontrol, og som ikke er omfattet af undtagelsen, der fremgår af § 1, stk. 1, tredje til sjette punktum, i samme lovs kapitel 9. Efter sidstnævnte bestemmelse kan toldmyndighederne meddele de oplysninger, de råder over, hvis det står klart, at meddelelsen af oplysningerne ikke vil forårsage, at de berørte lider skade.

VI — Besvarelse af det forelagte spørgsmål

14. A. Forordning nr. 3295/94 har til formål at bekæmpe et fænomen, der er særlig farligt for den frie handelsvirksomhed. Som det fremgår anden betragtning til forordningen »[skader] handelen med varemærkeforfalskede og piratkopierede varer i høj grad lovlydige fabrikanter og handlende samt indehavere af ophavsretten og beslægtede rettigheder og vildleder forbrugerne ...«. Med vedtagelsen af forordningen har fællesskabslovgiver tilsigtet at skabe et effektivt system, der hovedsagelig ved hjælp af en forbudsordning og toldkontrol kan bekæmpe de nævnte ulovlige aktiviteter. Toldkontrol ved grænserne har en

2 — Min fremhævelse.

3 — SFS 1980:100.

central betydning for Fællesskabet også af en anden årsag: Hvis en varemærkeforfalsket eller piratkopieret vare ikke tages i bevaring ved en medlemsstats grænser, kan den efterfølgende bevæge sig frit inden for Fællesskabet.

15. Især af denne grund anses det for særlig nødvendigt, at toldmyndighederne kan gribe ind, når der er fare for, at produkter, der er fremstillet i strid med reglerne om intellektuel ejendomsret, bringes på markedet. Denne indgriben består enten »i at suspendere frigivelsen af varer til fri omsætning eller til udførsel og genindførsel af varer«, hvis varerne mistænkes for at være varemærkeforfalskede eller piratkopierede, eller »i at tage sådanne varer i bevaring, når de er omfattet af en suspensionsprocedure eller genudføres, hvilket kræver meddelelse, i det tidsrum, der er nødvendigt for at afgøre, hvorvidt der foreligger varemærkeforfalskning eller piratkopiering« [4]. Iværksættelsen af disse foranstaltninger forudsætter, at mærkeindehaveren anmoder toldmyndighederne om at gribe ind, og at anmodningen imødekommes. Undtagelsesvis — og for at beskyttelsen skal være fuldstændig — er det muligt midlertidigt at tage varerne i bevaring, indtil mærkeindehaveren har indgivet en anmodning, og anmodningen er imødekommet. Under alle omstændigheder er det de nationale myndigheder, der er kompetente til at træffe realitetsafgørelsen i sager, der indbringes af mærkeindehaveren, som beslutter, hvad der i sidste ende skal ske med de omtvistede varer.

16. Det følger klart af ovenstående, at mærkeindehaveren har en vigtig rolle i det fællesskabsretlige system vedrørende bekæmpelse af handel med varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer. Det kræves, at mærkeindehaveren for det første tager initiativet til, at varerne tages i bevaring, og for det andet til, at de nationale myndigheder, der er kompetente til at træffe afgørelse vedrørende sagens realitet, straffer denne ulovlige handel. Som følge heraf beror den tilfredsstillende funktion af Fællesskabets forbudssystem, der er indført ved forordning nr. 3295/94, i høj grad på, at mærkeindehaveren har adgang til omfattende og udtømmende oplysninger. Af denne årsag foreskriver artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 3295/94, at de pågældende indehavere af de intellektuelle ejendomsrettigheder skal meddeles oplysninger. Bestemmelsen foreskriver særligt udlevering af klarererens navn og adresse og — hvis det er kendt — modtagerens, for så vidt angår varer, som toldmyndighederne har konstateret svarer til beskrivelsen af »varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer«.

17. Det er i øvrigt her man ser den fundamentale forskel mellem forordning nr. 3295/94 og forordning (EØF) nr. 3842/86 [5], som gik forud for og ophæ-

4 — Jf. ottende betragtning til forordning nr. 3295/94.

5 — Rådets forordning af 1.12.1986 om foranstaltninger med henblik på forbud mod varemærkeforfalskede varers overgang til fri omsætning (EFT L 357, s. 1).

vedes ved forordning nr. 3295/94. Efter den tidligere lovgivning havde mærkeindehaveren nemlig ikke adgang til oplysninger vedrørende klarereren og modtageren af varerne på det tidspunkt, hvor forvaltningen havde konstateret, at varerne »svarede til beskrivelsen af varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer«, men hvor den kompetente nationale myndighed endnu ikke havde truffet afgørelse vedrørende sagens realitet. Ifølge artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 3842/86 var det først, når sagen var afsluttet og de omtvistede varer var blevet fastslået at være varemærkeforfalskede eller piratkopierede, at »... det pågældende toldsted eller den kompetente myndighed [medmindre det strider mod den nationale lovgivning] på mærkeindehaverens anmodning [underretter] denne om navn og adresse på afsender, importør og modtager af varer, om hvilke det er fastslået, at de er mærkeforfalskede ...«. Forordning nr. 3295/94 foreskriver derimod, at oplysningerne skal meddeles til mærkeindehaveren på to tidspunkter under proceduren, nemlig først i medfør af artikel 6, stk. 1, andet afsnit, endda før den kompetente nationale myndighed har truffet afgørelse vedrørende sagens realitet (dvs. endda før de omtvistede varer er blevet fastslået at være varemærkeforfalskede eller piratkopierede), og dernæst, jf. artikel 8, stk. 3, når sagen er afsluttet, og det er fastslået, at varerne var varemærkeforfalskede eller piratkopierede.

18. Det følger heraf, at den udvidelse af retten til at få meddelt oplysninger, der er tildelt mærkeindehaveren, har en direkte forbindelse til udvidelsen af dennes rolle under sagen. Denne person er i princippet »forpligtet« til at indbringe sagen for de nationale myndigheder, der er kompetente til at træffe afgørelse vedrørende sagens realitet, med henblik på at opnå en endelig afgørelse af, om de tilbageholdte varer er ægte eller uægte. Hvis klarererens og/eller varemodtagerens navn ikke må oplyses til mærkeindehaveren, er det umuligt for denne at indbringe sagen for kompetente nationale myndigheder. Det system, som forordning nr. 3295/94 tilsigter at indføre, mister derved uundgåeligt en stor del af sin værdi i praksis, hvis det ikke bliver fuldstændig ineffektivt.

19. Den omhandlede bestemmelse i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 3295/94 indeholder imidlertid en modsigelse. Selv om mærkeindehaveren skal tage initiativet til at indbringe sagen for de kompetente nationale myndigheder, der tager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt de omtvistede varer virkelig er varemærkeforfalskede eller piratkopierede — hvilket mærkeindehaveren ikke kan gøre uden at have kendskab til navnene på de personer, som hans påstand skal nedlægges mod — meddeles oplysninger vedrørende disse personer kun til ham under forbehold af nationale bestemmelser »om beskyttelse af personoplysninger, drifts- og forretningshemmeligheder samt tavshedspligt og forvaltningshemmelighed«. Hvis man holder sig til denne bestemmelses ordlyd, kan man konstatere, at anvendelsen af den medfører to problemer. For det første er det ikke udelukket — fællesskabslovgiver synes endog ved første øjekast at tillade — at de oplysninger, der meddeles mærkeindehaveren, i vid udstrækning begrænses, eller at oplysningerne ikke meddeles. For det andet er det svært at se, hvordan Fællesskabets system for bekæmpelse af varemærkeforfalskede og piratkopierede varer skal kunne fungere effektivt i de tilfælde, hvor de nationale lovbestemmelser forbyder, at

mærkeindehaveren meddeles oplysninger vedrørende klarereren og — i de tilfælde, hvor dette er muligt — navnet på modtageren af de omtvistede varer. Der opstår kort sag følgende modsigelse: Selv om meddelelsen af de pågældende oplysninger til mærkeindehaveren er vigtig for, at Fællesskabets kontrol- og forbudssystem kan fungere, synes det at være overladt til medlemsstaternes skøn, om oplysningerne skal meddeles, og det er ikke — i hvert fald hvis man holder sig til ordlyden af de omtvistede bestemmelser i forordning nr. 3295/94 — udelukket, at en medlemsstat indfører et generelt og absolut forbud mod at meddele de omhandlede oplysninger.

20.B. Dette problem, som jeg har påvist ovenfor, er kernen i det præjudicielle spørgsmål.

21. Det fremgår af gennemgangen af den gældende svenske lovgivning, som den er citeret og analyseret af den forelæggende ret, at den nationale lovgivning om beskyttelse af oplysninger omhandler alle de oplysninger vedrørende en enkeltpersons personlige og økonomiske forhold, som de offentlige myndigheder indhenter i forbindelse med en toldkontrol. I undtagelsestilfælde ophæves forbuddet mod at meddele de omtvistede oplysninger, såfremt meddelelsen kan finde sted, uden at den berørte person lider skade.

22. Den nationale ret har imidlertid anført, at den ovennævnte undtagelse ikke kan anvendes i den foreliggende sag. De omhandlede oplysninger vedrørende navnet på klarereren og/eller modtageren af varerne må ikke udleveres til Adidas, idet det er usikkert, om denne oplysning kan gives, uden at disse personer lider nogen skade. I den foreliggende sag udgør de nationale bestemmelser således en hindring for, at de af Adidas ønskede oplysninger kan meddeles. Herefter opstår spørgsmålet, hvorvidt artikel 6 i forordning nr. 3295/94 er til hinder for anvendelse af en national lovgivning, der kun i sjældne undtagelsestilfælde tillader den i forordningens artikel 6, stk. 1, andet afsnit, foreskrevne meddelelse af de pågældende oplysninger til mærkeindehaveren.

23. Inden jeg behandler dette spørgsmål, finder jeg det nødvendigt at nævne nogle punkter i den foreliggende sag, som bør præciseres nærmere. Det fremgår af sagen, at Adidas har anmodet om at få oplyst navnet på modtageren af de omtvistede varer med henblik på at kunne anlægge sag ved en national ret. Da intet andet er oplyst, må jeg gå ud fra, at det i Sverige er domstolene, der er de myndigheder, der i henhold til artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 3295/94 har kompetence til at »træffe afgørelse vedrørende sagens realitet«. Det er heller ikke oplyst over for Domstolen, om den svenske lovgivning eventuelt foreskriver en ex officio-kontrol, hvorefter domstolene, der er de myndigheder, der er kompetente til at »træffe afgørelse vedrørende sagens realitet«, får sagen til behandling, efter at denne er blevet fremsendt til dem af toldmyndighederne eller andre administrative myndigheder, dvs. uden at det er nødvendigt, at mærkeindehaveren anlægger sag. Hvis der bestod en mulighed for, at en kompetent

national domstol kunne udøve ex officio-kontrol, ville hindringen for en effektiv anvendelse af forordning nr. 3295/94 som følge af, at der ikke må udleveres oplysninger til mærkeindehaveren, til dels være ophævet.

24. Til trods for denne uklarhed er den forelæggende rets spørgsmål stadig vigtigt. Som jeg allerede har anført, er det efter det system, som forordning nr. 3295/94 har indført, i princippet overladt til mærkeindehaveren at træffe de nødvendige foranstaltninger med hensyn til de varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer. For at mærkeindehaveren kan indbringe sagen for de nationale myndigheder, der er kompetente til at træffe afgørelse vedrørende sagens realitet, må han nødvendigvis have kendskab til oplysningerne om de personer, som han vil anlægge sag imod, dvs. klarereren og/eller modtageren af varerne. Selv om fællesskabslovgiver har accepteret, at der kan forekomme nationale bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger, drifts- og forretningshemmeligheder samt tavshedspligt og forvaltningshemmelighed, må det afklares, i hvilken udstrækning disse nationale bestemmelser kan fastsætte en regel om, at det er forbudt at meddele de pågældende oplysninger, idet de kun må udleveres i undtagelsestilfælde.

25. C. Kommissionen har i det indlæg, den har indgivet til Domstolen, foreslået Domstolen en løsning, der bringer de fremsatte opfattelser på linje med hinanden, og hvorefter man kan gå ud fra, at der ikke er nogen uoverensstemmelse mellem de omtvistede fællesskabsretlige bestemmelser og den nationale lovgivning. Kommissionen har med rette henvist til, at det endelige mål med systemet, der blev indført ved den omtvistede forordning, er defineret i forordningens artikel 2. Denne artikel har følgende ordlyd: »Det er forbudt at lade varer, om hvilke det efter proceduren i artikel 6 er fastslået, at de er varemærkeforfalskede eller piratkopierede, overgå til fri omsætning, udføre, genudføre eller lade dem omfatte af suspensionsproceduren.« Fortolkningen og anvendelsen af de omhandlede fællesskabsretlige bestemmelser og de nationale bestemmelser skal tjene til virkeliggørelsen af dette mål. Kommissionen har endvidere anført, at dette mål kun kan nås i den foreliggende sag, hvis klarererens og/eller varemodtagerens navn kan meddeles Adidas. Kommissionen har dernæst anført, at det er muligt at fortolke bestemmelserne i den svenske lovgivning om fortrolighed således, at de ikke begrænser fællesskabsrettens tilsigtede virkning og heller ikke bringer opnåelsen af forordningens endelige mål i fare.

26. Efter Kommissionens opfattelse kan Adidas' anmodning om meddelelse af toldmyndighedernes oplysninger om navnet på klarereren og/eller modtageren af varerne imødekommes, samtidig med at sekretesslagen finder anvendelse. Kommission henviser særligt til den undtagelse, der fremgår af sekretesslagen, kapitel 9, § 2, sammenholdt med samme lovs § 1, stk. 1, tredje til sjette punktum, hvoraf fremgår, at toldvæsenet kan udlevere oplysninger, såfremt det står klart, at oplysningerne kan gives, uden at den berørte lider skade. Kommissionen har foreslået en fortolkning, hvorefter den i artikel 6 i forordning nr. 3295/94 anførte meddelelse til mærkeindehaveren om navnet på klarereren og/eller modtageren af de varer, der anses for at være omfattet af forordningens forbud, i

princippet er mulig, hvis man gør brug af den undtagelse, der, som allerede nævnt, fremgår af den svenske lovgivning om fortrolighed. Ifølge Kommissionen betyder dette, at meddelelsen af oplysningerne *i princippet* ikke kan medføre, at den berørte (klarereren og/eller varemodtageren) kan lide skade, hvilket medfører, at det er tilladt at meddele oplysningerne.

27. Kommissionens opfattelse støttes på to argumenter, der hviler på bestemmelserne i forordning nr. 3295/94. For det første skal de kompetente myndigheder ifølge artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 3295/94, så snart de konstaterer, at bestemte varer »svarer til ... beskrivelse[n] af varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer«, straks underrette klarereren om denne konstatering. Klarereren kan herefter trække de omhandlede varer tilbage, som således på denne måde ikke bringes på markedet. For det andet kan medlemsstaterne i medfør af artikel 3, stk. 6, i forordning nr. 3295/94 også forlange, at mærkeindehaveren stiller sikkerhed for at beskytte tredjemands rettigheder, der eventuelt kan berøres i forbindelse med toldkontrollen. De personer, der især tilhører denne gruppe, er klarereren og modtageren af de varer, der kontrolleres. På baggrund af det ovenfor anførte konkluderer Kommissionen, at der — inden for de særlige rammer, hvor artikel 6 i forordning nr. 3295/94 finder anvendelse — må gøres brug af den i svensk ret foreskrevne undtagelse til fortrolighedsreglen. Det må altså være muligt på mærkeindehaverens anmodning at meddele denne klarererens navn og adresse og endda varemodtagerens navn og adresse, hvis denne kendes, for at gøre det muligt for mærkeindehaveren at indbringe sagen for de myndigheder, der er kompetente til at træffe afgørelse vedrørende sagens realitet, eftersom meddelelsen af disse oplysninger ikke medfører, at de personer, som oplysningerne omhandler, lider skade. Disse personer beskyttes for det første ved, at de selv kan træffe foranstaltninger, når de underrettes om mistanken om, at varerne er uægte. Hvis varerne til sidst viser sig at være ægte, kan de for det andet kræve erstatning på grundlag af den sikkerhed, som mærkeindehaveren skal stille.

28. Kommissionens fortolkning hviler på grundsætningen om, at national ret skal fortolkes i overensstemmelse med fællesskabsretten. Som Domstolen udtrykkeligt har fastslået i flere domme, skal den kompetente domstol i videst muligt omfang fortolke nationale retsforskrifter i lyset af fællesskabslovgivningens »ordlyd og formål« [6]. Selv om Domstolen har til opgave

6 — Jf. f.eks. dom af 16.12.1993, sag C-334/92, Wagner Miret, Sml. I, s. 6911, præmis 20, af 7.12.1995, sag C-472/93, Spano m.fl., Sml. I, s. 4321, og af 13.11.1990, sag C-106/89, Marleasing, Sml. I, s. 4135. Disse domme vedrørte gennemførelsen af fællesskabsdirektiver i national ret. Grundsætningen om en »overensstemmende fortolkning« gælder også i tilfælde af gennemførelse af fællesskabsforordninger, når de nationale myndigheder ved disse overlades en beføjelse til at udstede retsregler. Selv om en forordning efter sin natur ikke kræver, at der skal træffes nationale foranstaltninger med henblik på, at den kan blive gennemført i national ret, kan den bestemme, at forordningen skal anvendes sammen med visse nationale bestemmelser. Forordning nr. 3295/94 tilhører denne særlige gruppe. I disse tilfælde finder jeg, at henvisningen til princippet om, at nationale bestemmelser skal fortolkes »i lyset af« fællesskabsretten, er helt berettiget.

at gøre de nationale domstole opmærksom på deres forpligtelse til at fortolke de nationale bestemmelser i overensstemmelse med de fællesskabsretlige bestemmelser, rækker dens kompetence efter min opfattelse dog ikke så vidt, at den skal gøre den nationale domstol opmærksom på, hvilken fortolkning der vil gøre det muligt at bringe de nationale bestemmelser i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen. Dette spørgsmål henhører alene under den nationale domstols kompetence. Domstolens opgave er alene at fortolke de relevante fællesskabsretlige bestemmelser. Den nationale domstol skal ved anvendelsen af denne fortolkning selv tage stilling til, hvordan den vil bringe sit lands retsorden i overensstemmelse med fællesskabslovgivningens krav.

29. Hvis man overfører de ovennævnte betragtninger til den foreliggende sag, må man konkludere, at Domstolens opgave består i at fastslå, hvorvidt forordning nr. 3295/94 er til hinder for nationale bestemmelser, der i princippet forbyder at meddele mærkeindehaveren navnet på klarereren og/eller varemodtageren eller kun tillader dette i undtagelsestilfælde. Hvis de omtvistede fællesskabsretlige bestemmelser ikke er til hinder for et så vidtgående forbud mod meddelelse af disse oplysninger, kan den nationale ret afsige dom om frifindelse for Adidas' søgsmål uden at tage nærmere stilling til de nationale bestemmelser. Hvis Domstolen derimod fastslår, at der er uoverensstemmelse mellem de pågældende bestemmelser i forordning nr. 3295/94 og et så vidtgående nationalt forbud mod meddelelse af oplysninger til mærkeindehaveren, skal den nationale domstol i overensstemmelse med princippet om fællesskabsrettens forrang forsøge at finde den løsning, hvorefter den kan komme til at anvende de pågældende fællesskabsretlige bestemmelser på den mest tilfredsstillende måde. Den nationale domstol kan enten beslutte, at den foretrækker at undlade at anvende det nationale forbud, der udgør en hindring for anvendelsen af de fællesskabsretlige bestemmelser, eller den kan forsøge at fortolke de nationale bestemmelser således, at den pågældende hindring fjernes. I forbindelse med Adidas' søgsmål har den forelæggende ret imidlertid anført, at det efter den herskende fortolkning af de nationale bestemmelser om fortrolighed ikke er muligt at meddele mærkeindehaveren klarererens og/eller varemodtagerens navn, idet man går ud, fra at denne meddelelse på grund af sin karakter kunne skade de berørte.

30. D. På den baggrund er det — uanset Kommissionens interessante overvejelser om muligheden for at fortolke de nationale bestemmelser »i lyset af« forordning nr. 3295/94 — stadig nødvendigt at finde et svar på det præjudicielle spørgsmål. I hvilken udstrækning kan der foretages nationale begrænsninger med hensyn til meddelelse af oplysninger til mærkeindehavere om klarerere og modtagere af varer, som myndighederne har fastslået er uægte, når disse begrænsninger skal være overensstemmende med den omtvistede fællesskabslovgivning? Som jeg allerede har anført, synes artikel 6 i forordning nr. 3295/94 efter sin formulering at indeholde en modsigelse, idet en ordlydsfortolkning af stk. 1, andet afsnit, kunne føre til den slutning, at den nationale lovgiver er fuldstændig frit stillet med hensyn til, om den vil indskrænke eller endog helt udelukke muligheden for, at mærkeindehaveren underrettes.

31. En formålsbestemt og systematisk fortolkning af disse bestemmelser — hvilket er den fortolkning jeg, som ovenfor anført, anser for rigtig — viser dog, at medlemsstaternes skønsmargen snarere er temmelig snæver i relation til spørgsmålet om at indskrænke meddelelsen af oplysningerne til mærkeindehaveren. Til støtte for denne opfattelse kan anføres følgende. For det første, og som det i det hele fremgår af indholdet af artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 3295/94, følger det af den af fællesskabslovgiver indførte hovedregel, at mærkeindehaveren skal underrettes. Modsætningsvis må der kun i undtagelsestilfælde være nationale hindringer for at udlevere disse oplysninger. Det andet argument vejer tungere. Under hensyntagen til den afgørende rolle, som mærkeindehaveren spiller i Fællesskabets kontrolsystem på dette område, er meddelelsen om klarererens og varemodtagerens navn af væsentlig betydning for mærkeindehaveren, og indskrænkninger i meddelelsen af disse oplysninger må ikke bringe forordningens formål i fare. Endelig — og dette er måske det vigtigste argument — har fællesskabslovgiver selv sørget for at beskytte retsstillingen for klarereren og modtageren af varer, der er genstand for kontrol, med henblik på at forhindre, at offentliggørelsen af disses navne og adresse tilsidesætter deres rettigheder og interesser. Disse personer underrettes straks, når myndighederne har fastslået, at de kontrollerede varer »svarer til ... beskrivelse[n]« af de varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer. Desuden må mærkeindehaveren kun anvende de oplysninger, han får adgang til i henhold til artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 3295/94, med henblik på, at han »kan indbringe sagen for de myndigheder, der er kompetente til at træffe afgørelse om sagens realitet«. Bruges oplysningerne til andre formål, skal mærkeindehaveren erstatte den skade, som han derved har påført klarereren eller modtageren. Erstatningen for denne skade eller for en anden skade, som de berørte personer eventuelt lider — f.eks. fordi varer, der er blevet taget i bevaring, til sidst viser sig at være ægte — opnås lettere derved, at det udtrykkeligt foreskrives, at de kompetente nationale myndigheder kan forlange, at mærkeindehaveren stiller sikkerhed.

32. På den baggrund finder jeg, at når de »nationale bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger, drifts- og forretningshemmeligheder samt tavshedspligt og forvaltningshemmelighed«, som der henvises til i forordning nr. 3295/94, skal anvendes inden for denne forordnings særlige område, må dette ikke ske på en sådan måde, at det indskrænker muligheden for at meddele mærkeindehaveren oplysninger, således som det foreskrives i de pågældende bestemmelser i forordningen, med den følge, at denne mister enhver effektiv virkning. Nationale begrænsninger eller forbud, der berører adgangen til at underrette mærkeindehaveren, er kun i overensstemmelse med fællesskabsretten, hvis de opfylder visse krav. De skal være specifikke og berettigede, og de må ikke på en uforholdsmæssig måde i relation til det tilsigtede mål forhindre meddelelsen af oplysningerne til mærkeindehaveren. For så vidt angår den anden og den tredje betingelse finder jeg, at nationale begrænsninger og forbud kun er berettigede, såfremt beskyttelsen af klarererens og varemodtagerens rettigheder og interesser, der sikres ved det system, der er indført ved forordning nr. 3295/94

(begrænset afvendelse af de oplysninger, som mærkeindehaveren får stillet til rådighed, sikkerhedsstillelse), er utilstrækkelig. Under alle omstændigheder kræves det, at de nationale bestemmelser, der indfører disse begrænsninger og forbud, indeholder en klar og specifik begrundelse for, at de er nødvendige.

33. Hvis disse generelle konstateringer anvendes i den foreliggende sag, fører de til det resultat, at fællesskabslovgivningen — til trods for, at den giver mulighed for at indføre begrænsninger og forbud vedrørende underretningen af mærkeindehaveren — er til hinder for en generel national bestemmelse, der forbyder meddelelse af de pågældende oplysninger til mærkeindehaveren eller kun tillader dette i undtagelsestilfælde. En sådan national begrænsning er hverken specifik eller berettiget, og den strider imod proportionalitetsprincippet. Til syvende og sidst undergraver den det mål, der tilsigtes med forordning nr. 3295/94, og den må ikke anvendes.

34. E. Jeg har ovenfor udelukkende taget stilling til spørgsmålet om meddelelse af navnet på klarereren og modtageren af visse varer til mærkeindehaveren med hensyn til de særlige regler i den afledte fællesskabsret, der findes i bestemmelserne i forordning nr. 3295/94. Der skal dog også tages stilling til, i hvilken udstrækning disse særlige fællesskabsretlige bestemmelser og mulighederne for at udlevere oplysninger til mærkeindehaveren i henhold til disse, er overensstemmende med fællesskabsrettens grundregler og almindelige retsgrundsætninger. Der skal særligt tages stilling til, i hvilken udstrækning offentliggørelsen af navn og adresse på klarereren og modtageren af varerne, som kontrolleres, er i overensstemmelse med de grundlæggende regler om beskyttelse af privatlivets fred og den personlige frihed.

35. Som bekendt fastslår den primære fællesskabsret beskyttelsen af de grundlæggende menneskerettigheder, der især kommer til udtryk i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og som følger af medlemsstaternes forfatningsmæssige traditioner [7]. Beskyttelsen af privatsfæren inden for rammerne af retten til privatliv og den personlige frihed er en almindelig fællesskabsretlig grundsætning, der er knæsat i artikel 8 i den europæiske menneskeretskonvention. Beskyttelsen hviler også på en forfatningsmæssig tradition, som er fælles for medlemsstaterne, og er umiddelbart forbundet med det unionsborgerskab, der fremgår af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

36. Domstolen har især inden for to områder henvist til behovet for at beskytte privatsfæren. For det første i de tilfælde hvor den har taget stilling til arten og omfanget af Kommissionens kontrolbefø-

7 — Jf. især artikel F, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, der blev undertegnet den 7.2.1992 i Maastricht, og artikel 6, stk. 1 og 2, i traktaten om Den Europæiske Union, der blev undertegnet i Amsterdam, og som for nylig er trådt i kraft.

jelser i forbindelse med anvendelsen af konkurrencereglerne. Domstolen har i disse tilfælde henvist til privatsfærens ukrænkelighed, som følger af den grundlæggende ret til privatliv, og den har ophøjet nødvendigheden af at beskytte personer mod offentlige myndigheders indgriben i disses private virksomhedssfære til en fællesskabsretlig grundsætning [8]. For det andet har Domstolen i personalesager fastslået, at retten til privatliv er »en af de grundrettigheder, som er beskyttet ved fællesskabsretten«. Domstolen har også fastslået, at denne ret særligt omfatter »ret[ten] til at modsætte sig, at andre får kendskab til hans eller hendes helbredstilstand« [9].

37. Fællesskabsinstitutionerne har ikke udtømmende fastsat regler vedrørende spørgsmålet om beskyttelse af personoplysninger og om drifts- og forretningshemmeligheder samt forvaltningshemmelighed. Det er i øvrigt derfor, at der i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 3295/94 henvises til de nationale bestemmelser. Fællesskabslovgiver har imidlertid beskæftiget sig med et nærtstående spørgsmål, nemlig med beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og den frie udveksling af sådanne oplysninger. Det drejer sig om direktiv 95/46/EF [10]. Det er karakteristisk, at dette direktivs tiende betragtning belyser den nære forbindelse mellem på den ene side bestemmelserne om behandling, videregivelse og anvendelse af personoplysninger, og på den anden side hensynet til de grundlæggende rettigheder, navnlig retten til privatlivets fred. Både de nationale bestemmelser og fællesskabsretten skal derfor »sikre et højt beskyttelsesniveau overalt i Fællesskabet« [11].

38. Det fremgår af såvel den ovenfor nævnte retspraksis som af direktiv 95/46, at beskyttelsen af fysiske og juridiske personers privatsfære har en vigtig plads blandt retsprincipperne, der er blevet opbygget i Fællesskabernes retsorden. Imidlertid er denne beskyttelse ikke uindskrænket. Domstolen har fastslået, at grundrettigheder kan være undergivet begrænsninger, »forudsat at disse er nødvendige for at tilgodese almene hensyn og ikke, når henses til deres formål, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i det centrale indhold af den beskyttede rettighed« [12]. Med støtte i denne grundsætning har Domstolen bestemt, at en ansøger til en stilling ved De Europæiske Fællesskaber ikke kan påberåbe sig en ret til at holde sin helbredstilstand hemmelig, med henblik på at kunne afslå at blive aidstestet før sin ansættelse [13]. Ligeledes må en

8 — Jf. især dom af 21.9.1989, forenede sager 46/87 og 227/88, Hoechst mod Kommissionen, Sml. s. 2859, præmis 17 og 19, af 17.10.1989, sag 85/87, Dow Benelux mod Kommissionen, Sml. s. 3137, og af 17.10.1989, forenede sager 97/87, 98/87 og 99/87, Dow Chemical Ibérica m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3165.

9 — Domstolens dom af 5.10.1994, sag C-404/92 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4737, præmis 17. Jf. også Rettens dom af 28.6.1996, sag T-500/93, Y mod Domstolen, Sml. Pers. I-A, s. 335, og II, s. 977, af 18.12.1997, sag T-90/95, Gill mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 471, og II, s. 1231, og af 11.3.1999, sag T-66/98, Gaspari mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 55, og II, s. 287.

10 — Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24.10.1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31).

11 — Tiende betragtning til direktiv 95/46.

12 — Dommen i sagen X mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 9, præmis 18, og dom af 8.4.1992, sag C-62/90, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 2575, præmis 23.

13 — Dommen i sagen X mod Kommissionen (nævnt ovenfor i fodnote 9).

tjenestemand, der er ansat ved De Europæiske Fællesskaber, og som anmoder om dækning af udgifter ved sygdom, meddele de lægelige oplysninger, som der forlanges af ham, idet han ikke kan påberåbe sig den lægelige tavshedspligt for at undgå denne forpligtelse [14].

39. Det var også denne tankegang, der inspirerede ophavsmændene til direktiv 95/46. De anså ikke retten til beskyttelse af privatlivets fred for uindskrænket, hvilket ville have indebåret et generelt forbud mod udvælgelse og behandling af personoplysninger. Forordningen indeholder intet absolut forbud, men betoner frem for alt — under iagttagelse af proportionalitetsprincippet — nødvendigheden af en afvejning af de pågældende interesser. Således er en behandling af personoplysninger kun retmæssig, hvis den pågældende person samtykker, eller hvis den er »... *nødvendig* [15] med henblik på indgåelse eller opfyldelse af en kontrakt, der har bindende virkning for den registrerede, eller... [er] begrundet i et lovkrav, i udførelsen af opgaver i almenhedens interesse, i udøvelsen af embedsmyndighed eller i en persons legitime interesse ...« [16]. Desuden skal behandlingen af personoplysninger »*være tilstrækkelig ... relevant ... og nødvendig ... i forhold til behandlingsformålene* [17] « [18]. To andre betragtninger til direktiv 95/46 er af betydning for den foreliggende sag. For det første fremgår det udtrykkeligt, at medlemsstaterne i medfør af fællesskabsrettens bestemmelser kan blive nødt til at fravige direktivets bestemmelser vedrørende indsigt, underretning af de registrerede og oplysningernes kvalitet for at opfylde visse tvingende nødvendige mål vedrørende forebyggelse af og efterforskning og retsforfølgning i straffesager eller i forbindelse med brud på etiske regler [19]. Endelig er det tilladt at gøre en undtagelse fra den beskyttelse, som direktivet giver de pågældende personer, når anvendelsen af bestemte oplysninger »er nødvendig i forbindelse med en kontrakt eller en retssag, hvor beskyttelsen af væsentlige samfundsinteresser kræver det, f.eks. ved international udveksling af oplysninger mellem skatte- eller toldforvaltninger ...« [20].

40. Hvad særlig angår det her undersøgte retsspørgsmål kan der drages følgende konklusioner af undersøgelsen ovenfor. Indledningsvis bemærkes, at det ikke er ubegrundet, at de oplysninger, som toldmyndighederne indhenter i forbindelse med udøvelsen af deres opgaver, og som vedrører navnet på klarereren og modtageren af de varer, som toldvæsenet kontrollerer, falder under bestemmelserne, der forbyder videregivelse af personoplysninger, idet disse falder under den beskyttede private virksomhedsfære. En erhvervsdrivende, der importerer eller eksporterer varer, ønsker naturligvis ikke, at hans konkurrenter, han forretningsforbindelser og forbrugerne får adgang til oplysninger om hans virksomhed. Denne regel er dog ikke en selvfølge i visse særlige tilfælde, såsom det nævnes i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning

14 — Jf. dommen i sagen Gill mod Kommissionen og i sagen Gaspari mod Parlamentet, begge nævnt ovenfor i fodnote 9.

15 — Min fremhævelse.

16 — 30. betragtning til direktiv 95/46.

17 — Min fremhævelse.

18 — 28. betragtning til direktiv 95/46.

19 — Jf. 43. og 44. betragtning til direktiv 95/46.

20 — 58. betragtning til direktiv 95/46.

nr. 3295/94. I denne artikel bestemmes, at oplysninger skal meddeles til mærkeindehaveren med henblik på at sikre visse interesser, der i Fællesskabets retsorden anses for at være beskyttelsesværdige. Det drejer sig for det første om den almene interesse i at bekæmpe handelen med varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer; for det andet har artiklen til formål at beskytte immaterielle rettigheder.

41. Fællesskabslovgiver har efter min opfattelse ved at vælge den løsning, der fremgår af artikel 6 i forordning nr. 3295/94, foretaget en passende afvejning af de berørte interesser, nemlig på den ene side klarererens og varemodtagerens interesser og på den anden side mærkeindehaverens og markedets interesser i almindelighed. Selv hvis man går ud fra, at denne løsning medfører en begrænsning af beskyttelsen af klarererens og varemodtagerens private anliggender, er løsningen ikke i modstrid med fællesskabsrettens almindelige retsgrundsætninger, idet denne begrænsning er legitim og begrundet og harmonerer med de forpligtelser, der følger af proportionalitetsprincippet.

42. Følgende argumenter støtter denne opfattelse. For det første meddeles de oplysninger, som er foreskrevet i forordning nr. 3295/94, til mærkeindehaveren på et tidspunkt, hvor der allerede foreligger en tungtvejende mistanke om, at de varer, der kontrolleres af toldvæsenet, er uægte. På det tidspunkt er de kompetente myndigheder nemlig af den opfattelse, at varerne »svarer til ... beskrivelse[n] af varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer«. Med andre ord bestemmer forordningen ikke, at beskyttelsen af privatlivet eller forretningshemmeligheder skal ophæves for alle personer, der anmelder varer til toldbehandling, men kun i de tilfælde, hvor der foreligger en tungtvejende mistanke om overtrædelse.

43. Som ovenfor anført tjener meddelelsen af modtagerens og klarererens navn til mærkeindehaveren et helt bestemt formål. Den person, der modtager disse oplysninger, må alene anvende dem med henblik på at indbringe sagen for de nationale myndigheder, der er kompetente til at træffe afgørelse om, hvorvidt de pågældende varer virkelig er varemærkeforfalskede eller piratkopierede. Jeg vil gerne understrege, at nødvendigheden af at bekæmpe visse overtrædelser og retsplejens krav retfærdiggør, at der kan gøres undtagelser til bestemmelserne om beskyttelse af privatlivet og forretningshemmeligheder [21].

44. Endelig er de yderligere garantier, som klarereren og modtageren sikres, af betydning. Jeg har beskrevet disse garantier ovenfor, og jeg skal på ny fremhæve dem her. For det første fremgår det nemlig af hele ordlyden af artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 3295/94, at inden mærkeindehaveren underrettes om klarererens og varemodtagerens navn og adresse, skal den kompetente myndighed underrette disse om mistanken med hensyn til de

21 — Jf. f.eks. det ovenfor i præmis 37 anførte vedrørende direktiv 95/46.

omtvistede varers ægthed. Disse kan således træffe foranstaltninger, hvilke typisk vil bestå i at trække varerne tilbage. For det andet — og dette er endnu vigtigere — beskyttes klarereren og varemodtageren ved den sikkerhed, som mærkeindehaveren skal stille, for det tilfælde, at han misbruger de oplysninger, som han har fået adgang til i medfør af artikel 6 i forordning nr. 3295/94, eller hvis det efter sagens afslutning konstateres, at de tilbageholdte varer ikke er varemærkeforfalskede eller piratkopierede.

45. Som følge heraf kan artikel 6 i forordning nr. 3295/94 ikke anses for at stride imod fællesskabsrettens almindelige retsgrundsætninger.

VII — Forslag til afgørelse

46. Sammenfattende foreslår jeg, at Domstolen besvarer det forelagte spørgsmål således:

»Artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i Rådets forordning (EF) nr. 3295/94 af 22. december 1994 om foranstaltninger med henblik på at forbyde overgang til fri omsætning, udførsel, genudførsel og henførsel under en suspensionsprocedure af varemærkeforfalskede og piratkopierede varer er til hinder for en national lovgivning, som i princippet forbyder eller kun i rene undtagelsestilfælde tillader, at navn og adresse på klarereren og modtageren af varer, der er genstand for en toldkontrol, meddeles til mærkeindehaveren, når disse oplysninger gør det muligt for mærkeindehaveren at indbringe sagen for de nationale myndigheder, der er kompetente til at afgøre, om disse varer er varemærkeforfalskede eller piratkopierede.«